

Piet Bracke
Hoofdredacteur

Naast een reeks boekbesprekingen bevat het derde nummer van deze jaargang drie originele, wetenschappelijke bijdragen.

Dirk Heerwegh, Jaak Billiet en Geert Loosveldt van het Centrum voor Survey Methodologie aan de K.U.Leuven tonen aan dat de onderzoeksmethodes gehanteerd in een aantal bevestigingen van de Vlaamse bevolking over gemeentelijk stemrecht voor migranten rond de eeuwwisseling grondig de onderzoeksresultaten kunnen beïnvloeden. Of een meerderheid voor migrantenstemrecht kan gevonden worden, blijkt af te hangen van de vraagverwoording en van de aanwezigheid van een interviewer. De auteurs beschouwen de toenemende huiverachtigheid bij de Vlaming tegenover migrantenstemrecht in de bestudeerde opiniepeilingen bijgevolg als een methodologisch artefact. Hun analyses zijn gebaseerd op de resultaten van wetenschappelijke opiniepeilingen. Ze houden daardoor impliciet een waarschuwing in tegen de overinterpretatie van de resultaten van de tientallen semi-wetenschappelijke surveys waarmee kranten en weekbladen wekelijks uitpakken.

Enigszins verbonden met het politiek gevoelige thema van het migrantenstemrecht is de problematiek van het maatschappelijke onbehagen. Mark Elchardus en Saskia De Groof van de Vakgroep Sociologie aan de VUB bestudeerden enkele oorzaken van deze dimensie van subjectief welbevinden bij een steekproef van Vlaamse 75-jarigen. Materiële deprivatie, een korte schoolloopbaan en ervaring met werkloosheid zijn enkele van de determinanten van onbehagen. De massamedia spelen, in tegenstelling tot wat vaak geponeerd wordt, een geringe rol. Sociale integratie en een actieve geloofsbeleving blijken belangrijke antidota.

Christine Van Peer van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies, tussentijdse, buigt zich over het subjectieve welbevinden van kinderen uit éénouder-

gezinnen. Deze kinderen, en kinderen die afwisselen tussen de huishoudens van echtgescheiden ouders, worden minder ouderlijke betrokkenheid bij hun schoolse activiteiten gewaar, voelen zich minder aanvaard door hun ouders en ervaren een gebrek aan gezamenlijk ouderlijk optreden. Deze verschillen met het gezinsklimaat van intacte gezinnen dragen bij tot hun verminderd welbevinden. Deze bevinding neemt aan belang toe naarmate het aantal éénoudergezinnen stijgt. Vraag is uiteraard hoe kinderen zich in de nabije, of reeds aanwezige, toekomst zullen aanpassen aan wat, meer en meer, lijkt op een blijvende herschepping van het familiale landschap.